

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθώς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρεσίας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7.—Έξωτερικού φρ.χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωσείαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Έν' Ελλάδι λσπ. 15.—Έν τῷ Έξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδός Αΐόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Έν Αθήναις την 2—9 Δεκεμβρίου 1895

Έτος 17ον.—Αριθ. 48—49

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια' ίδε σελ. 337]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'

Η οικτρά αυτή κατάσταση του κ. Βουλφράν παρετάθη επί πολλὰς ημέρας, προσεβλήθη δὲ καὶ ἡ ὑγεία του, ἡ βρογχίτις ἐδεινώθη, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ παλμοὶ καὶ ἀνεφάνη πνευμονικὴ συμφορῆσις, ἧς ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ οἰκουρήσῃ. Τότε δὲ παρέδωκεν ὅλην τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργοστασίων εἰς τὸν Ταλουέλ θριαμβεύοντα ἤδη. Ταῦτα πάντα μετ' ἔλιγον κατεπολεμήθησαν, ἀλλ' ἡ ἥθικὴ κατὰπτωσις δὲν ἐβελτιώθη μετὰ τινὰς δὲ ἡμέρας ὁ ἰατρός περὶ αὐτῆς καὶ μόνῃς εἶχεν ἀνησυχίας. Πολλὰκις ἡ Πετρίνα ἠθέλησε νὰ τον ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ὁ ἰατρός ἦτο ἀνδρωπὸς βαρῦς καὶ δὲν ἐσκοτίζετο νὰ διδῇ ἀπαντήσεσι εὐκόλως εἰς περιέργους ἐρωτήσεις. Εὐτυχῶς ἦτο ὀμιλητικώτερος πρὸς τὸν Σταμάτην καὶ πρὸς τὴν διδασκαλίαν, ὡστε ἡ Πετρίνα τῇ μεσολαβήσει τῶν δύο τούτων κατεπάρνε τὴν σφοδρὰν ἀγωνίαν καὶ ταραχὴν τῆς.

«Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος περὶ τῆς ζωῆς του, ἔλεγεν ὁ Σταμάτης, ἀλλὰ ὁ ἰατρός θέλει νὰ ἰδῇ τὸν κύριον νὰ ζῆσῃ νὰ ἐργασθῇ.» Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Σταμάτης ὅσον οἶόν τε συντομώτατα ἢ δὲ διδασκάλισσα ἦτο ὀλγώτερον σύντομος. Ἐρχομένη εἰς τὸν πύργον νὰ παραδώσῃ μάθημα εἰς τὴν Πετρίναν ἐφλυαρεῖ ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν μετὰ τοῦ ἰατροῦ καὶ ἔπειτα ἐπανελάμβανε προθύμως εἰς τὴν μαθήτριάν τῆς ὅσα εἶχε μάθῃ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ κ. Βουλφράν· ἀεῖποτε δὲ κατέληγε διὰ τῆς συντόμου ταύτης παρατηρήσεως· «Ἀπαιτεῖται σφοδρὸς κλονισμὸς, κάτι τι τὸ ὅποσον νὰ κινήσῃ τὴν σταματήσασαν ἥθικὴν μηχανήν· διότι τὸ μέγα ἰατροῦ ἐτύχως δὲν ἐβραύσθη.»

«Ἀλλὰ πῶς νὰ εὐρεθῇ τρόπος νὰ προκληθῇ ὁ ποθοῦμενος οὗτος σφοδρὸς κλονισμὸς; Ὁ κ. Βουλφράν ἐξηκολούθει μὲν ἄμετοχος καὶ ἀδιάφορος πρὸς πάντα τὰ περὶ αὐτὸν συμβαίνοντα· δὲν ἠθέλε νὰ δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν οὔτε τὸν Ταλουέλ, οὔτε τοὺς ἀνεψίους του. Πρὸς δὲ τὸν Ταλουέλ ὅστις ἤρθε μετὰ σεβασμοῦ δις τῆς ἡμέρας πρῶτ καὶ ἐσπέραν ἠτῶν ὀδηγίας, ἀπήντα διὰ τοῦ Σταμάτη· «Ἄς πράξῃ ὅπως νομίζει καλλίτερον.»

«Ἄλλ' ἡ ἀπάθεια ὁμοῦς αὕτη δὲν τον ἐκάλυσε τῆς ταπεινῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐργοστασίων. Ὡς συνήθως, μετέβαινε

Οἱ πυροσβέσται κατέκλυζον τὰ χαλάσματα (Σελ. 346, στήλ. 6').

καθ' ἐκάστην ἐποχοῦμενος, τῆς Πετρίνας ὀδηγοῦσης τὸν δῖφρον. Ἀλλὰ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου ἦτο σιωπηλός, οὐδεμίαν δὲ ἀπάντησιν ἔλεγεν εἰς τὰς παρατηρήσεις τῆς Πετρίνας περὶ διαφόρων πραγμάτων. Ἐρχόμενος δὲ εἰς τὰ ἐργοστάσια, μόλις καὶ μετὰ βίας ἤκουε τὴν ἔκθεσιν τῶν διευθυντῶν καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς· «Καλλίτερα συνεννοηθῆτε μετὰ τὸν Ταλουέλ.»

Ἀλλὰ πόσον θὰ διαρκέσῃ ἡ κατάσταση αὕτη τῶν πραγμάτων;

Ἡμέραν τιὰ μετὰ μεσημβρίαν ἐπέστρεφον ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐργοστασίων καὶ ἐπλησίαζον εἰς τὸ Μαρωκούρ. Ὁ γηραιὸς ἵππος ἐβάδιζε τὸ ὑπναλέον βάδισμά του.

Ἀίφνης ἀκούεται σάλπισμα. «Σταμάτησε, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν, φαίνεται σάλπισμα πυρκαϊῆς.»

Ὁ δίφρος ἐστάθη, τὸ δὲ σάλπισμα ἠκούσθη εὐκρινῶς. «Εἶνε πυρκαϊά, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν· βλέπετε τίποτε;

—Μαῦρον καπνόν.
—Πρὸς ποῖον μέρος;
—Φαίνεται ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα· δὲν ἠμπορῶ νὰ καταλάβω.

—Δεξιὰ ἢ ἀριστερά;
—Μᾶλλον ἀριστερά.»

Ἀριστερὰ ἦτο πρὸς τὸ ἐργοστάσιον. «Κάμε νὰ φάσωμεν γρήγορα.» Ὅτε δὲ ἐπλησίαζον, τὸ σάλπισμα ἠκούσθη ζωηρότερον

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 14 Ιανουαρίου.

907. Αεξίγριφος.
Εἰς βασιλεὺς ὄνομα ἔδν ἐπιταχθῆ
Λαὸς τις οἰοσθῆποτε κ' ἐν μέσῳ των τεθῆ
Ἐν ἄρθρον, πάλιν βασιλεὺς εἰς φῶς θέλει ἀχθῆ.
Ἐστῆλη ὑπὸ Ἀρχιερέων, τοῦ Μαθηματικοῦ.

908. Στοιχειόγριφος.
Βγάλε, λὰ καὶ βάλε νῦ
καὶ ἀμέσως θὰ φαῖν
πὸς ἐν σχῆμα στρογγυλὸ
γίνεται ποὺλὶ καλὸ.

909—911. Περιφράσεις
Ποῖα εἶνε τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων
δηλούμενα κύρια ὀνόματα;

1. Ὁ ἀπὸ σκηνῆς φιλόσοφος.
2. Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς Ἀνατολῆς.
3. Ἡ τυρὴλ θεά.

912. Ἐφέλον
Οἱ μὲν σταυροὶ ν' ἀντικατα-
σταθῶσι διὰ γραμμάτων ὡστε
ν' ἀναγνώσκεται καθέτις μὲν
τὸ ὄνομα ἀστέρος, ὄριζοντίως
δὲ τὰ ὀνόματα τριῶν νήσων τοῦ
Αἰγαίου. Εἰς δὲ τὴν θέσιν τῶν
στιγμῶν νὰ τεθῶσι γράμματα
ὡστε μετὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ ἀντι-
τοῦ σταυροῦ τεθέντος ν' ἀποτελέσῃ τῆς μὲν κα-
τωτάτης βαθμίδος τὸ ὄνομα ζώου, τῆς δευτέρας
οὐράνιον φαινόμενον, τῆς τρίτης ἐπίρρημα. καὶ
τῆς τετάρτης πτηνόν.

913-915. Κακρωμένα ὀνόματα πόλεων
1. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Ταπεινωθήσεται ὁ ὕψων
αὐτόν.
2. Μὴ ἐπαίνει σαυτόν.
3. Μηδέποτε' ἐπὶ σαυτό μὲγα φρονήσεις.

916-917. Μεταμορφώσεις.
1. Ὁ ἀετὸς δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἀκρίς.
2. Ἡ Πύλος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ἄργος.

918-921. Μαγικὸν γράμμα.
Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστη;
τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν
αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις:
κόρος, ἄταρος, ἄξις, χαρωπός.

922-927. Ἐπανόρθωσις λέξεων.
Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων τὰ ὀνό-
ματα ἐξ πτηνῶν:
1. Ψελλύκος. 2. Σοπλόκας. 3. Ὀρνόκη. 4.
Δωρρεῖς. 5. Γερελίκος. 6. Ρούθλιον.

928. Ἀσπλῆ ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου, τὸ δὲ δεύτερα, ἀν-
τιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα
νήσου.
1. Οὐγίτηρ πατροκτόνου βασιλεὺς. 2. Ἐπαρ-
χία τῆς Ἑλλάδος. 3. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
4. Κριτῆς τοῦ Ἄδου. 5. Ἡπειρος.

929. Ἑλλητισούμφωνον.
H—ιαυα—εἰε—ε—ε—ω—αιω—ασηαω.
Ἐστῆλη ὑπὸ Ἰουλίης Π. Ουσευλάκτου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 16 Σεπτεμβρίου ε. ε.

814. Ματθαῖος, μάταιος. — **815.** Ἡ ἄχῳ. — **816.** Ὁ Γεωγραφικὸς χάρτης. — **817.** Λυ-
κούργος. —

818. Σ Ι Α Μ — 819. Κ
Ι Δ Ι Α Ζ Ω Η
Α Ι Ω Ν Κ Ω Ν Ω Ψ
Μ Α Ν Α Η Ω Σ
Ψ

820. Ω Α Α ΜΗΑΕΑ
Κ Ρ Ι Φ Ρ
Ε Ι Ν Ξ ΣΑΚ
Α Ρ Η Α Γ Ο Σ Τ Ι
Π Α Ν Ρ Ο Δ Ο Σ
Σ Ν Ι Ι Ο Σ
Ι Π Α Τ Ο Υ Τ Ο
Η Σ

821. Α Ν
ΜΗΑΕΑ
Φ Ρ
Ξ ΣΑΚ
Τ Ι
Ρ Ο Δ Ο Σ
Ι Ο Σ
Τ Ο Υ Τ Ο
Η Σ

822. Οἱ ἀριθμοὶ 12 καὶ 8. — **823—824.**
1. Ἰόπη, 2. Τρωάς. — **825—228.** Ἡ ἀντι-
κατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων ο καὶ
σ, τὰ δὲ σχηματίζόμενα ὀνόματα τῶν πόλεων
εἶνε: Ἄργος, Μόσχα, Σκόδρα, Σόφια. — **829.**
ΣΟΥΝΙΟΝ (1. ΣΟΥμάτρα. 2. Νίνος. 3. ΟΝ-
τως). — **830** Πᾶν ὅ, τι ἄλλου βλέποντος—αἰσχύ-
νεσαι νὰ πράξῃς—νὰ μὴ τὸ πρᾶξις πρέπει—
καὶ ἂν οὐδεὶς σε βλέπῃ.

γράφουσα μετ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον; Ἐλπίζω ὅτι
θὰ μου στείλῃς γρήγορα καμμίαν ζωγραφίαν σου.

Ποτὲ δὲν θὰ ὑπέθετα Μεγάλη Ἄρκτος, ὅτι
δὲν εἰσέυρεις νὰ χορεύῃς. Τὸ ψευδώνυμόν σου,
βλέπεις. Ὁ χορὸς τὴν σήμερον εἶνε ἀπαραίτη-
τος διὰ πᾶσαν νέαν καὶ πάντα νέον. Καλὰ το
ἐσκέψῃς νὰ ἐρωτήσῃς ἐπὶ ἂν ξεῦρω καλὸν τινα
χοροδιδάσκαλον νὰ σου συστήσω, διότι ἔγω ἀκρι-
θῶς νὰ σου συστήσω τὸν κ. Ἡρακλῆ Πίγγαν,
ὁδὸς Θμιστοκλέους 21, ἄριστον χοροδιδάσκαλον.

Ὀλίγην ὑπομονὴν ἀκόμη, φίλε Α. Κρίκου, καὶ
θὰ λάθῃς ὅ, τι ζητεῖς, ἅμα συντελεσθῆ ἡ ἐκδοσις.

Ἐλαβα τὰς λύσεις σου, ἀγαπητέ μου Χρ. Γ.
Καλδερμῆ. Ἄλλοτε ἐλπίζω νὰ προσέχῃς, ὡστε
νὰ μὴ ὑποπέσῃς εἰς παρόμοιον λάθος.

Μὴ φοβῆσαι, Ἀρχιερέη Μαθηματικέ Ἐ-
ρχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν βραδύτητα καὶ περιμένομεν
διὰ τὴν προθεσίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πηδηκούλα—Βασιλοῦσα τῆς Ἰθάκης—
Ἑλληνικὴ Σηματαίς εἶνε τὸ ψευδώνυμά σας,
τρεῖς ἀγαπημέναι ἀδελφαί. Νὰ μου γράψετε
πάντοτε καὶ νὰ μου εἰπῆτε ποῖον ψευδώνυμον θὰ
πάρῃ καθε μίᾳ σας, καθὼς καὶ τὰ ἀληθινὰ σας
ὀνόματα, διότι μόνον τὴν Θέμιδα γνωρίζω.

Φιλτάτη Βελοῦδω Παπαγιάννη, εἰς τὸν κομι-
στην τῆς ἐπιστολῆς σου ἐδόθησαν ὁ 17ος καὶ ὁ
18ος τόμος. Καὶ εἰς ἀνώτερα.

Φοῖβε Ἀπολλοῦ, θὰ ἴδῃς μετ' ὀλίγον ὅτι οἱ
φῶδοί σου εἶνε μάταιοι. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς
ἐνεργείας σου καὶ περιμένω.

Πολὸν μ'εὐχαρίστησεν ἡ ἀπόφασίς σου, Ῥοδο-
δάκτυλος Ἥδω. Εἶσαι πάντοτε ἀγαπητὴ καὶ
εὐπρόσδεκτος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς.

Σοῦ ἔσταλα τὸ βραβεῖόν σου, ἀγαπητὴ Ἀ-
λοῦ-Τσαγγ. Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου Ἄφρου
μάλιστα δὲν το ἐπερίμενες.

Ῥόδον τῆς Ἑββοῖας, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ
κρατήσῃς, ἀγαπητέ μου Β. Χ. Ἀλλὰ πὸς σου
ἐφάνη ὅτι σε εἰρωνεύομαι; Περιέργον αὐτό,
διότι δὲν εἶχα τοιαύτην πρόθεσιν. Βέβαια θὰ
ἐπρόδουσαι πολὺ εἰς τὴν κιβάραν, ἀφ' οὗ ἔχῃς
τόσον ζῆλον. Ἡθέλα νὰ σε ἀκούσω καμμίαν
φορὰν.

Εἶσαι ἀκριβῆς εἰς τοὺς ὄρους τοῦ Διαγωνι-
σμοῦ, Γρηγόριε Παπαφλέσσα. Βεβαίως τὸ ἐν
Οἰκογενεῖα θὰ τελειώσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Ἐχεις δίκαιον, Ἐδάλθητος Καρδία. Δι' ἐ-
κείνον ὁ ὁποῖός θέλει νὰ μάθῃ, ἡ καλλιτέρα
διασκέδασις εἶνε τὸ Σχολεῖον. Ἐγχομαι νὰ γίνῃς
ταχέως καλὰ καὶ νὰ δυνηθῇς νὰ ἐπαναλάβῃς τὰ
μαθήματά σου.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Αθήναις,
δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ.
1 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἔξωτερικῷ—ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν
τελῶν—προσφέρονται οἱ ἐξῆς 16 τόμοι τῆς «Διαπλά-
σεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι
καὶ χωριστὰ ἑκάστος.

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος πωλοῦνται οἱ ἐξῆς ἐξ
τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'.—Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ
βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἑκάστος
κοσμῆται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ
εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν
αὐτοτελεῆς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων
92, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξό-

χωῖς ἐπαγωγῶν, μορφωτικῆς καὶ διδασκτικῆς ὕλης, καὶ
τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἄνοικτοκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μι-
κροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος
τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρω, ἐν τῷ 10ῳ
— Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθαμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ — Ὁ Ἰωάννης
Καστέρης, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάσιον
ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετείς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ
καὶ 16ῳ — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ — Ἡ Γυ-
φτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ — Ἡ Ἀδελφούλα μου,
ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μι-
κρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβιν-
σῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγεῖλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (Λεκτοῦ καὶ εἰς
γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπι-
στολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν: Πρὸς τὸν κ.
Ν. Η. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως
τῶν Παιδῶν» ὁδὸς Αἰόλου 119. Εἰς Ἀθήνας.

ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὁδὸς ἐκάμπτετο πολλακίς ἀναλόγως τῆς διευθύνσεως τῶν ἐντομῶν, αἰτίνες ἐφράσσοντο διὰ σειρὰς δένδρων, ἢ Πετρίνα δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ ἀκριβῶς πότεν ἀνέθρωςκεν ὁ καπνός. Ἐφαίνετο δὲ μᾶλλον ὅτι ἀνέθρωςκεν ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ χωρίου καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐργοστασίου.

Ἡ Πετρίνα το εἶπε πρὸς τὸν κ. Βουλφράν, ὅστις δὲν ἀπεκρίθη.

Ἐνίσχυε δὲ τὴν γνώμην ταύτην τῆς Πετρίνας τὸ σάλπισμα, ὅπερ ἠκούετο ἐρχόμενον νῦν ὅλως ἀριστερόθεν τοῦ ἔστιν ἐκ τῶν πέριξ τοῦ ἐργοστασίου.

«Δὲν σαλπίζουσι ἐκεῖ πλησίον ὅπου εἶνε ἡ πυρκαϊά, εἶπεν ἡ Πετρίνα.

— Ἡ παρατήρησις σου εἶνε ὀρθοτάτη.»

Εἶπε δὲ ταῦτα μετ' ἀνορεξίας, ὡς ἐάν τῃ ἦτο ἀδιάφορον ποῦ ἦτο ἡ πυρκαϊά.

Μόνον δὲ ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον ἐβεβαιώθησαν.

«Μὴ βιάζεσθε, κύριε Βουλφράν, ἀνεφώνησε χωρικός τις, ἡ φωτιά δὲν εἶνε ἰς τὸ ἐργοστάσιόν σας, τὸ σπίτι τῆς Τιμπούρκαινα καίεται.»

Ἦτο δὲ ἡ Τιμπούρκαινα γραῖα μέθυτος καὶ ἐφύλαττε τὰ παρὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ τῶν γυναικῶν τῶν ἐργαζομένων ἐν τῷ ἐργοστασίῳ· κατῴκει δὲ ἐν ἀθλία καλύβῃ, ἐφαρμένη, ἐτοιμορόπως, κειμένη εἰς τὸ βάθος αὐλῆς τινος πλησίον τῶν σχολείων.

«Ἄς υπάγωμεν ἐκεῖ,» εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν.

Παρηκολούθησεν ὁ δίφρος τοὺς πρέχοντας. Ἦδη ἐφαίνετο ὁ καπνός καὶ αἱ φλόγες ὑψόμεναι ὑπεράνω τῶν οἰκιῶν καὶ ἀνέπνεε τις ὁσμὴν καιομένων πραγμάτων. Πρὶν ἢ φθάσωσιν ἐδέησε νὰ σταθῶσι, διότι ἄλλως ἤθελον καταπατήσῃ τοὺς περιτέρρους, οἵτινες κατ' οὐδένα λόγον ἤθελον νὰ ταραχθῶσι. Τότε ὁ κ. Βουλφράν ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς Πετρίνας διήλθε τοὺς ὁμίλους. «Ὅτε δὲ ἐμελλον νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας προσέδραμεν ὁ Φαβρῆς φορῶν περικεφαλαίαν, διότι αὐτὸς διηθῦνε τὸ πυροσβεστικὸν σῶμα τῶν ἐργοστασίων.

«Κατεστείλαμεν τὴν ὁρμὴν τῆς πυρκαϊᾶς, ἀλλ' ἡ οἰκία ἐκάη ὅλη, καὶ τὸ σπουδαιότερον, πολλὰ παιδάκια πέντε ἢ ἕξ ἐτῶν ἐχάθησαν, ἐν ἕξ αὐτῶν ἐτάφη ὑπὸ τὰ ἐρείπια, δύο ἀπέθανον ἐξ ἀσφυξίας, τὰ δὲ τρία ἄλλα τίς ἤξεύρει πῶς.

— Καὶ πῶς συνέβη ἡ πυρκαϊά;

— Ἡ Τιμπούρκαινα εἶχεν ἀποκοιμηθῆ μεθυσαμένη — καὶ ἀκόμη εἶνε τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ ἐπαίξαν μετὰ τὰ σπέρτα καὶ ἐπῆραν φωτιά· ἐτρεξαν ἐκεῖνα, ἐτρεξε καὶ ἡ Τιμπούρκαινα τρομαγμένη καὶ ἐξέχασε τὰ μικρὰ παιδάκια ἰς τὴν κούνα των.»

Βοῆ ἐξήρχετο ἐκ τῆς αὐλῆς μετὰ

πολλῶν κραυγῶν. Ὁ κ. Βουλφράν ἠθέλησε νὰ πορευθῆ ἐκεῖ.

«Μὴ πηγαίνετε ἀπὸ ἐκεῖ, εἶπεν Φαβρῆς, κλαίουσι αἱ μητέρες τὰ παιδιὰ των τὰ καίμενα.

— Καὶ ποῖαι εἶνε αὐταί;

— Ἐργάτριαι τῶν ἐργοστασίων.

— Πρέπει νὰ ταῖς ὁμιλήσω.»

Καὶ ἐστῆριξε τὴν δεξιάν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Πετρίνας δηλών ὅτι ὤφειλε νὰ τον ὀδηγήσῃ.

Ἦγουμένου τοῦ Φαβρῆ εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλήν, ἐνθα οἱ πυροσβέσται κατέκλυον τὰ χαλάσματα τῆς κρημνισθείσης οἰκίας, ἧς μόνον οἱ τέσσαρες τοῖχοι ἔμεινον ὀρθοί, καὶ ὑπὸ τοὺς πίδακας τοῦ ὕδατος συστροφῆς φλογῶν ἀνεπῆδων ἐκ τῆς ἐστίας ταύτης μετὰ τριγμῶν.

Ἐκ γωνίας ἀντιθέτου, βριθοῦσης γυναικῶν, προήρχοντο αἱ κραυγαὶ ἄς εἶχον ἀκούσῃ. Ὁ Φαβρῆς διέσχισε τοὺς ὁμίλους, ὁ δὲ κ. Βουλφράν, ἠγουμένης τῆς Πετρίνας προὐχώρησε πρὸς τὰς δύο μητέρας αἰτίνες ἐκράτουν ἐπὶ τῶν γονάτων τὰ τέκνα των· ἡ μία ἐξ αὐτῶν εἶδεν ἐρχόμενον τὸν κ. Βουλφράν καὶ ἐκτείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα ἀπειλητικῆν ἀνεφώνησε·

«Ἐλα νὰ ἰδῆς πῶς μὰς τὰ κάνουν τὰ παιδιὰ μας κ' ἐμεῖς ἀφανίζομαστε γιὰ σένα. Ἐλα ντὲ τώρα σὺ νὰ μας τἀναστήσης. Παιδάκι μου, παιδάκι μου!»

Καὶ κύπτουσα ἐπὶ τοῦ τέκνου τῆς ἐξεργάγῃ εἰς κραυγὰς καὶ λυγμούς.

Ὁ κ. Βουλφράν ἐπ' ὀλίγον ἐστάθη ἀμνηστών, ἔπειτα δὲ εἶπε πρὸς τὸν Φαβρῆν.

«Καλὰ ἔλεγε, ἄς πηγαίνωμεν.»

Ἐπανῆλθον εἰς τὰ γραφεῖα, καὶ οὐδεὶς λόγος ἔγινε πλέον περὶ τῆς πυρκαϊᾶς μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ὁ Ταλουέλ ἐλθὼν ἀνήγγειλε τῷ κ. Βουλφράν ὅτι ἐκ τῶν ἕξ παιδιῶν, τῶν νομιζομένων ὡς ἀποθανόντων, τρία εἶχον ἀνευρεθῆ καλῶς ἔχοντα ἐν γειτονικαῖς οἰκίαις, ἐνθα τὰ εἶχον μεταφέρει κατὰ τὴν πρῶτην ταραχὴν· πράγματι λοιπὸν τὰ θύματα ἦσαν τρία, ὧν ἡ κηδεῖα ὠρίσθη τὴν ἐπιούσαν.

Ἀπελθόντος τοῦ Ταλουέλ, ἡ Πετρίνα ἦτις ἐκάθητο σύννοος, ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κ. Βουλφράν.

«Δὲν θὰ πάτε εἰς τὴν κηδεῖαν; ἡρώτησε μετὰ φρισσοῦσης φωνῆς ἠτις ἐνέφανε τὴν συγκίνησίν της.

— Καὶ διατί νὰ υπάγῃ;

— Διότι θὰ ἦτο ἀπόκρισις σας ἀξιοπρεπεστάτη εἰς τὰς κατηγορίας τῆς δυστυχιμένης ἐκείνης γυναικός.

— Ἦλθον οἱ ἐργάται μου εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ υἱοῦ μου;

— Δὲν συνεμερίσθησαν τὴν λύπην σας, σεῖς ὅμως συμμερίζεσθε τὴν ἰδικῆν των, καὶ τοῦτο ἀκόμη εἶνε ἀπάν-

τησις, καὶ θὰ τὴν καταλάβουν πολὺ καλὰ.

— Δὲν ἤξεύρεις πόσον εἶνε ἀχάριςτος ὁ ἐργάτης.

— Ἀχάριςτος, διατί; Διὰ τὸ χρῆμα τὸ ὁποῖον λαμβάνει; Πιθανόν· ἀλλὰ τοῦτο προέρχεται ἰσως διότι αὐτὸς τὸ χρῆμα τὸ ὁποῖον λαμβάνει δὲν το θεωρεῖ ὅπως το θεωρεῖ ἐκεῖνος ὅστις το δίδει.

Καὶ ἔπειτα δὲν το ἐκέρδησε διὰ τοῦ ἰδρωτός του; Ἴσως ὑπάρχει ἡ ἀχαριστία, ὅπως σεῖς λέγετε. Ἄλλ' ἡ ἀχαριστία πρὸς ἄνθρωπον συμπαθήσαντα πρὸς ἡμᾶς ἢ πρὸς φίλον βοηθήσαντι ἡμᾶς νομίζετε ὅτι εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό; Ἡ φιλία γεννᾷ τὴν φιλίαν. Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται ὅτι τον ἀγαπᾷ καὶ μοι φαίνεται ὅτι, ὅταν γινώμεθα φίλοι τῶν ἄλλων, αὐτοὺς κάνομεν φίλους μας. Εἶνε πολὺ τὸ νὰ ἀνακουφίῃ τις τὰς δυστυχίας τῶν δυστυχῶν, ἀλλὰ πολὺ πλέον εἶνε τὸ νὰ ἀνακουφίῃ τὴν λύπην των, . . . συμμεριζόμενος αὐτήν.»

Εἶχε νὰ εἶπῃ πολλὰ τοιαῦτα· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κ. Βουλφράν δὲν ἀπεκρίνετο, οὐδὲ ἐφάνετο ἀκούων, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐξακολουθήσῃ βραδύτερον θὰ ἐπανελάμβανε τὸ ζήτημα τοῦτο. «Ὅτε διήρχοντο πρὸ τοῦ Ταλουέλ ἀπερχόμενοι εἰς τὸν πύργον, ὁ κ. Βουλφράν ἐστάθη καὶ εἶπε·

«Νὰ εἰπῆς τοῦ ἱερέως ὅτι ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὰ ἐξοδα τῆς κηδεῖας τῶν παιδιῶν νὰ γίνῃ καλῆ, καὶ ὅτι θὰ παρευρεθῶ καὶ ἐγώ.»

Ὁ Ταλουέλ ἐξεπλάγη.

«Παράγγειλε νὰ τοιχοκολληθῆ ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ υπάγουν αὐριοῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔχουν τὴν ἀδειαν· μεγάλη συμφορὰ αὕτη ἡ πυρκαϊά!

— Δὲν εὐθυνοῦμεθα ἡμεῖς.

— Ἀμέσως, ὄχι.»

Καὶ ἡ Πετρίνα ἐξεπλάγη διὰ τὸ ἀπροσδόκητον· ἀλλὰ δὲν ἦτο τοῦτο μόνον τὴν ἐπομένην πρωῖαν μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τὴν σύσκεψιν μετὰ τῶν προϊσταμένων τῆς ὑπηρεσίας, ὁ κ. Βουλφράν ἐκράτησε τὸν Φαβρῆν.

«Δὲν ἔχετε ἐκκρεμῆ σπουδαίαν τινα ἐργασίαν, νομίζω.

— Ὅχι, κύριε.

— Λοιπὸν, νὰ υπάγῃς εἰς τὴν Πουέννην. Ἐμαθα ὅτι ἰδρύθη ἐκεῖ πρῶτον πον ἄσυλον παιδικόν, πρωτοβουλία ἰδιωτικῆ ὑπὸ τινος, ὅστις ἠθέλησε διὰ τῆς εὐεργεσίας νὰ τιμήσῃ τὴν μνήμην προσφιλῶν συγγενῶν του. Θὰ μελετήσῃς τὸ ἄσυλον τοῦτο μετὰ πάσης ἀκριβείας, τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ, τὴν θέρμασιν, τὸν ἀερισμὸν, τὴν δαπάνην καὶ τὰ ἐξοδα τῆς συντηρήσεως. Θὰ ἐρωτήσῃς τὸν ἰδρυτὴν ποῖα ἄλλα ἄσυλα εἶχεν ὑπ' ὄψιν καὶ θὰ υπάγῃς νὰ μελετήσῃς καὶ αὐτὰ νὰ ἐπανελθῇς δὲ ὅσον τὸ δυνατόν ταχί-

στα. Εἶνε ἀνάγκη πρὶν παρελθῶσι τρεῖς μῆνες νὰ υπάρχῃ καὶ ἐν ἄσυλον πλησίον τῆς θύρας τῶν ἐργοστασίων μου, διότι δὲν θέλω νὰ ἐπαναληθῆ ἄλλο δυστύχημα ὡς τὸ προηγουμένον. Νὰ σε ἰδῶ. Νὰ ἀπαλαχθῶμεν πλέον τῆς εὐθύνης.»

Τὴν ἐσπέραν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος ἡ Πετρίνα ἐδιηγήθη ἔνθους εἰς τὴν διδασκάλισσαν τὴν μεγάλην εἰδησιν. Αἰφνης εἰσέρχεται ὁ κ. Βουλφράν καὶ διακόπτων τὸ μάθημα, λέγει ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν διδασκάλισσαν·

«Δεσποινίς, ἔρχομαι νὰ σας ζητήσω ὑπηρεσίαν τινα ἐξ ὀνόματος ἐμοῦ καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας ταύτης, ὑπηρεσίαν σημαντικὴν καὶ σπουδαιότατην, ἔνεκα τῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ἔχῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπαιτοῦμεν παρ' ὑμῶν θυσίαν σημαντικὴν.»

Ἡ θυσία περὶ ἧς ὁ λόγος ἦτο νὰ παραιτηθῆ τῆς διευθύνσεως τῆς δημοτικῆς σχολῆς τῶν θηλέων καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν πέντε ἀσύλων ἀτινα ἐμελλε νὰ ἰδρῶσῃ ὁ κ. Βουλφράν.

Ἐκρινε δὲ αὕτη ὡς τὴν καταλληλοτάτην πρὸς εὐδοκίωσιν τοῦ ἐπαχθοῦς τούτου ἐργου, διὰ τε τὴν εὐφρίαν αὐτῆς καὶ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν εὐσπλαγγίαν.

«Ἄ! κύριε Βουλφράν, εἶπεν ἡ διδασκάλισσα, δὲν ἤξεύρετε τί ἐστὶ διδασκάλισσα.

— Τὸ νὰ χαρίζῃ τις γνώσεις εἰς τὰ παιδιὰ εἶνε πολὺ πρᾶγμα, καὶ το ἀναγνωρίζω, ἀλλὰ νὰ χαρίζῃ εἰς αὐτὰ τὴν ζωὴν, τὴν ὑγίαν δὲν εἶνε μικρόν. Τοῦτο ἀκριβῶς θέλω νὰ ἀναθέσω εἰς ὑμᾶς· εἶνε δὲ τόσο μὲγα, ὥστε δὲν θὰ ἀποποιηθῆτε.

— Φοβοῦμαι μόνον, μήπως δὲν κατορθώσω νὰ φανῶ ἀξία τῆς ἐκλογῆς ὑμῶν ἀλλὰ δέχομαι ὀλοφύχως καὶ ἐξ ὀλης καρδίας τὴν συγκίνησιν τῆς καρδίας μου ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσω ὡς καὶ τὰς εὐχαριστίας μου καὶ τὸν θαυμασμόν.

— Τὰς εὐχαριστίας σας ὀφείλετε, δεσποινίς, νὰ ἐκφράσετε οὐχὶ πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὴν μαθήτριά σας, διότι αὕτη διὰ τῶν λόγων της καὶ προτροπῶν μ' ἔδειξε τὴν ὁδὸν τὴν ὁποῖαν ὀφείλω νὰ βαδίσω· ἀλλ' ὅμως ὀλίγα βήματα ἔχω προχωρήσῃ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε τίποτε παραβαλλόμενα πρὸς τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποῖαν ὀφείλω νὰ διατρέξω.

— Ἄ κύριε, ἀνεφώνησεν ἡ Πετρίνα φαιδρὰ καὶ ὑπερήφανος, ἀναθαρρήσασα ἐκ τῶν λόγων τοῦ κ. Βουλφράν, ἂν ἠθέλατε νὰ κάμετε ἄλλο ἐν βῆμα.

— Νὰ υπάγω ποῦ;

— Κάπου, ὅπου ἐπιθυμῶ νὰ σας ὀδηγήσω ἀπόψε.

— Μὰ ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ κάπου;

— Ποῦ θέλεις νὰ με ὀδηγήσῃς ἀπόψε;

— Κάπου ὅπου ἡ παρουσία σας ὀ-

λίγα μόνον λεπτὰ τῆς ὥρας δύναται νὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα λαμπρότατα.

— Ἀκόμη δὲν εἰμπορεῖς νὰ μου εἰπῆς αὐτὸ τὸ μυστηριώδες μέρος;

— Ἐάν σας τὸ ἔλεγα, θὰ ἀποτύχῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐγὼ περιμένω ἐκ τῆς νυκτερινῆς ἐπισκέψεώς σας. Ἀπόψε θὰ εἶνε καλὸς καιρὸς καὶ θερμὸς, ὥστε δὲν εἶνε φόβος μήπως κρυώσετε. Ἀποφασισατέ το.

— Φαίνεται ὅτι εἰμπορεῖ τις νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτήν, εἶπεν ἡ διδασκάλισσα, ἂν καὶ ἡ πρότασις της φαίνεται ὀλίγον . . . ἀλλόκοτος καὶ παιδαριώδης.

— Τότε λοιπὸν γεννηθήτω τὸ θέλημά σου· θὰ σε συνοδεύσω ἀπόψε. Καὶ κατὰ ποῖαν ὥραν ὀρίζεις τὴν ἐκδρομὴν μας;

— Ὅσον ἀργότερα τόσο καλλίτερα θὰ ἐπιτύχῃ.»

Τὴν ἐσπέραν ὁ κ. Βουλφράν ὀμίλησε πολλακίς περὶ τῆς νυκτερινῆς ἐκδρομῆς, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ λάβῃ ἐξηγήσεις παρὰ τῆς Πετρίνας.

«Εἰξεύρεις ὅτι κατήντησες νὰ μου διεγείρῃς τὴν περιέργειάν;

— Τάχα καὶ τοῦτο μόνον δὲν εἶνε ἀρκετὸν; Δὲν σας εἶνε προτιμότερον νὰ συλλογίζεσθε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μέλλει νὰ συμβῆ τώρα μετ' ὀλίγον ἢ αὐριοῖν, παρὰ νὰ λυπηθῆτε δι' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤλπίζατε χθές;

— Ὅθ ἦτο βεβαίως προτιμότερον τοῦτο, ἐάν ἐγὼ εἶχον αὐριοῖν τώρα πλέον· ἀλλὰ ποῖον μέλλον θέλεις νὰ συλλογίζωμαι; Τὸ μέλλον μου εἶνε πολὺ θλιβερότερον παρὰ τὸ παρελθόν μου, διότι εἶνε ἔρημον καὶ σκοτεινόν.

— Ὅχι, κύριε, δὲν εἶνε ἔρημον καὶ σκοτεινόν, ἐάν συλλογίζεσθε τὸ μέλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.»

Τοιαῦτα συνδιαλεγόμενοι διήλθον τὴν ἐσπέραν. Πολλακίς ὁ κ. Βουλφράν ἠρώτησεν ἐάν δὲν ἦτο ὥρα νὰ ἐκινήσωσιν ἄλλ' ἡ Πετρίνα ἀνεβαλίεν ὅσον ἠδύνατο.

Τέλος ἀνήγγειλεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐκινήσωσιν. Ἡ νύξ ἦτο θερμὴ, ὡς εἶχε προῖδη ἡ Πετρίνα, ἦτο νηνεμία, δὲν εἶχεν ὀμίγλην, ἀλλ' ἔνεκα τῆς θερμότητος ἀστραπαὶ ἐπυρπόλουν τὸν οὐρανόν. Ὅτε ἦλθον εἰς τὸ χωρίον εὐρον αὐτὸ κοιμώμενον, οὐδὲν φῶς ἐφαίνετο εἰς τὰ κλειστὰ παράθυρα, οὐδεὶς θόρυβος ἠκούετο, πλὴν τοῦ θορύβου τοῦ ὕδατος ὅπερ ἐπιπτεν ὑπεράνω τοῦ φραγμοῦ του ποταμίου.

Ὡς πάντες οἱ τυφλοὶ, ὁ κ. Βουλφράν ἐγίνωσκεν ἀπὸ μνήμης καὶ ἐβλεπε τρόπον τινα νοερώς τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου ἄς διήρχετο. Ἐν ᾧ δὲ ἐβάδιζον σιωπηλοὶ, εἶπε·

«Τώρα εἴμεθα εἰς τῆς Φραγκίσκας.

— Ἴσα ἴσα ἐκεῖ πηγαίνομεν· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ὀμιλῶμεν· Σὰς προλέγω θὰ ἀναβῶμεν μίαν κλίμα-

κα, εὐκολον καὶ εὐθεῖαν· ὅταν φθάσωμεν ἐπάνω θὰ ἀνοίξω μίαν θύραν, θὰ εἰσελθῶμεν καὶ θὰ μείνωμεν ὅσον θελήσετε, ἐν δύο λεπτά.

— Καὶ τί θὰ ἰδῶ, ἀφ' οὗ δὲν βλέπω.

— Δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ ἰδῆτε.

— Τότε πρὸς τί νὰ ἔλθω;

— Διὰ νὰ ἔλθετε. Ἐλησμώνησα νὰ σας εἰπῶ ὅτι δὲν πειράζει ἂν κάμωμεν θόρυβον.»

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλήν ἐν ᾧ ἤστραπτε καὶ ἡ ἀστραπὴ ἔδειξε τὴν εἴσοδον τῆς κλίμακος εἰς τὴν Πετρίναν. Ἀνέβησαν, ἡ Πετρίνα ἀνοίγει τὴν θύραν, εἰσάγει ἐλαφρὰ τὸν κ. Βουλφράν καὶ κλείει τὴν θύραν.

Τότε εὐρέθησαν ἐντὸς ἀτμοσφαιρας θερμῆς, δριμείας, πνευγηρᾶς. Φωνὴ τις παχέια ἠκούσθη λέγουσα· «Ποῖος εἶν' αὐτοῦ;»

Ἡ Πετρίνα ἐπίεσε τὴν χεῖρα τοῦ κ. Βουλφράν ἵνα μὴ ἀπαντήσῃ.

Ἡ αὐτὴ φωνὴ ἐξηκολούθησε· «Ἐλα τὸ λοιπὸν πλάγιασε, Κουρούνα.»

Ἦδη ὁ κ. Βουλφράν ἐπίεσε τὴν χεῖρα τῆς Πετρίνας ἵνα ἐξέλθωσι.

Ἀνοίγει τὴν θύραν ἡ Πετρίνα καὶ καταβαίνουσι παραπεμπόμενοι ὑπὸ φθουρισμῶν.

Μόνον ὅτε ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν.

«Ἡθέλησες νὰ γνωρίσω τὴν τρώγλην ὅπου ἐκοιμήθης τὴν πρώτην νύκτα τῆς ἐδῶ ἀφίξεώς σου;

— Ἡθέλησα νὰ γνωρίσεις μίαν μόνον τρώγλην ἐκ τῶν πολλῶν εἰς τὰς ὁποίας κοιμῶνται οἱ ἐργάται σας τοῦ Μαρωκούρ καὶ τῶν ἄλλων χωρίων, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ, διότι ἐσκέφθη ὅτι, ὅταν καὶ σεῖς ἀναπνεύσετε τὸν δηλητηριασμένον ἀέρα των ἐν μόνον λεπτόν τῆς ὥρας, θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ προστάξετε νὰ ἐξακριβωθῆ πόσους δυστυχεῖς ἀνθρώπους θανατώνει.»

(Ἐπεται συνέχεια) Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Φεγγαράκι σιγανὸ
πλέει μὲδ' ἐστὸν οὐρανὸ
ὡς ὀκαφίδι φωτεινόν.
Σὰν κανδύλα κάθε βράδυ,
δίχως ἀναμμα καὶ λάδι,
φέγγει μέσα ἐστὸ σκοτάδι.

Ἡθελα νὰ το κρατῶ,
ὡς τὴν σφαιρὰ μου κι' αὐτὸ
ἴδω κ' ἐκεῖ νὰ το πετῶ,
μὰ ποτὲ σωστὸ δὲν μένει!
Μιά τρανεύει, μιά μικραίνει,
δὲν εἰξεύρω τί παθαίνει!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΟΣ

Η ΚΑΙΣΙΣ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΑ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

"Ητο άποφασισμένος, θά εγίνουμουν ναυτικός! Η ιδέα μου ήλθε από ένα... μεγάλο κογχύλιον" δηλαδή μία μέρα το έβαλα 'στο ατί μου και άκουσα τή θάλασσα: χ ο υ χ ο υ... χ ο υ χ ο υ χ ο υ... "Ετσι έκαμε το κογχύλιον... ω, τί ώραία φωνή! είνε άρά γε μεγάλη ή θάλασσα; Βλέπω άκόμη τή μητέρα μου πού με άπεκρίνετο «άπέραντη!» και άπλωνε τά χέρια της, μακρυά—μακρυά. Και από εκείνη τήν ημέρα ή έπιθυμία ναφροσιωθώ, να παρδοθώ εις τή «άπέραντη» αυτό και άγνωστο πρῶγμα, άντι να περιπατώ σαν τή ζωή 'στην ξηρά, δέν με άφρινεν ούτε στιγμή. Και ό ένθουσιασμός μου έμεγάλωσεν άκόμη περισσότερο, όταν ήλθε να μας ιδή 'στο χωριό μας ένας εξάδελφός μου, ό Πέτρος, σημιοφόρος του πολεμικού ναυτικού. Τί ευμορφη στολή! Έκείνο τή κυανούν τή βαθύ τί ώραία θά ταιριάξη με τή θάλασσα τή γλαυκή και με τόν ουράν τή γαλάζιο! Άμή εκείνα τά χρυσά σειρήνια και ή χρυσές άγκυρίτσες; τί κομψές! Άμή τά ταξείδια... σε άγνωστους και σε άγριους τόπους, πού οι άνθρωποι ζωγραφίζουν τά μουτρά τους, φορούν περρά 'στο κεφάλι και... σουβλίζουν τούς αίχμαλώτους των και ύστερα τούς τρώγουν; Έ, αυτά δέν τα βλέπει κανείς κάθε μέρα!

Ό εξάδελφος Πέτρος μου έλεγε συχνά: «Ξεύρεις, Λεωνίδα, χρειάζονται μαθηματικά, πολλά μαθηματικά διά να μπή κανείς 'στη ναυτική σχολή.» Ά, να σας πώ τήν αλήθεια, αυτό δέν με τρομάζει διόλου. Κάμνω προσθέσεις με τρεις αριθμούς. Ξεύρω τήν προπαίδεια τής αριθμητικής ως τή 9 του πολλαπλασιασμού. Και σου καταφέρνω κάτι αριθμούς που είνε τρέλα προπάντων τά 5' και ξεύρετε, δέν είνε εύκολο πράγμα ή ούρίτσα εκείνη 'στον άέρα... ψίττι! Η μαμά εγίνετο άνω—κάτω άμα έσυλλογίζετο ότι ό υιός της θά έζούσε όλω 'στη θάλασσα. Άλλά εγώ τήν είχα καθησυχάση. Τής έλεγα ότι θά εδιάλεγα ένα καλό, μεγάλο και γερό καράβι και ότι γι' αγάπη της δέν θά άπομακρύνουμουν πολύ από τήν παρραλία... Τέλος πάντων όλα ήσαν άποφασισμένα, όλοι μ' έκραζαν από τώρα «Ναύαρχο»—πράγμα που δέν με έκαμνε λίγο υπερήφανο! — όταν ό μπαμπάς με ειδοποίησε ότι, γιά να δοκιμάση τήν κλίση μου, θά μ' έπερνε να περάσουμε τās διακοπές σε μίαν παράλιον πόλιν, με συχνά ταξείδια και θαλάσιες έκδρομές.

Μόλις εφθάσαμε — και φανταστήτε

πειά τή χαρά μου, όταν είδα γιά πρώτη φορά τή θάλασσα! — έγύρεφα ταξείδι. Ευχαρίστως! Άναχωρήσαμεν μετά τή γέυμα, με καιρόν θαυμάσιον. Το άτμόπλοιο τρέχει σαν τή πουλί... είμαι λαμπρά εις τήν ύγειάν μου... μένω όλονέν εις τή κατάστρωμα. Άλλά έξαφνα... τί τρέχει, τί είνε λοιπόν; Μήπως μ' έπέιραξαν τά θαλασσινά που έφαγα τή μεσημέρι;... Γίνομαι άχρός, ύστερα πράσινος... Κρυώνω και ζεσταίνουμαι συγχρόνως... άναγούλα τρομερή και... αι συνέπειαι... έννοείτε πλέον κτλ... "Ετσι έπέρασα όλο τή διάστημα τού ταξείδιου! Δέν είνε άνάγκη να σας όρκισθώ ότι άπογοητεύθηκα μιά γιά πάντα. Πάει και τή άξίωμα τού ναυάρχου, πάει και ή βαθυκόανος στολή. Τί διάβολο! Ό Πέτρος δέν μου είχε κάμη ποτέ λόγον διά τά δυσάρεστα αυτά... Άδύνατον! Κάθε φορά πού θά έμβαινα 'στο πλοίο, θά μου ήρχετο ή ψυχή 'στο στόμα. Ά, δέν ήτον ζωή αυτή! Παρηγορήσου, μητερούλα μου. Ό Λεωνίδας σου δέν θά γίνη ναυτικός. Ποίος θά τον έπεριποιείτο, όταν θά τον έπιανε ή ναυτία; Άλλο έπάγγελμα λοιπόν—επάγγελμα τής ξηράς. Διάλεξέ μου ό,τι θέλης σύ.

Κρέμα τής χρυσές άγκυρίτσες! (Μίμησις) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΚΑΚΗ ΤΥΧΗ ΑΛΛΑ ΚΑΛΗ ΚΑΡΑΙΑ

Παρατηρήσατε πόσον ή τύχη είνε καμμίαν φοράν κακότροπος, πώς της άρέσει να μας παίξη άσχημα παιχνίδια; Δέν σας έτυχε να βρέχη άκριβώς τήν ημέραν πού είχατε προσχεδιάση καμμίαν έξοχικήν έκδρομήν και να λάμπη ό ήλιος έν όλη του τή μεγαλοπρεπεία, όταν καμμία άδιαθεσία ή άλλο τίποτε σας αναγκάζη να μείνετε εις τή σπιτί; Η τύχη... "Εξάφνα δέν σας πιάνει πονόδοντος ή πονοκέφαλος τήν στιγμήν πού το έπιθυμείτε όλιγότερον; (άν και τότε κανείς ειμφορεί να έπιθυμήση τέτοια πράγματα;...) Η τύχη... Σας στέλλουν έν εισιτήριον διά τή θέατρον, έν φ τήν ίδιαν έσπέραν πρόκειται να υπάγετε εις μίαν συναναστροφήν. Πάλιν κακή τύχη... Να μιά μελανία μεγάλη μεγάλη επάνω εις τή ώραίο άσπρο χαρτί, πού έτοιμάζεσθε να γράψετε συγχαρητήριο διά τήν έορτήν τού πατρός σας. Ποίος τήν έρριψε πάλιν; Η κακή τύχη... Πρόκειται ναπαγγείλετε κάπου, εις τās έξετάσεις π. χ. έν ποίημα' έξαφνα χάνετε μίαν λέξιν και είνε άδύνατον να τήν ένθυμηθήτε. Ποίος πάλιν σας έπαιξε αυτό τή άσχημον παιχνίδι; Η

κακή τύχη, ω χωρίς άλλο... Και τώρα έτοιμασθήτε νακούσητε μίαν σχετικήν ιστορίαν: Είνε ή 22 Νοεμβρίου, ή ημέρα καθήν ή Άντιγόνη έορτάζει τά γενέθλιά της. Φέτος εισέρχεται εις τή εικοστήν έτος τής ηλικίας της. Σας φαίνεται όλίγον μεγάλη, μικράι μου αναγνώστρια, δέν είν' έτσι; "Εχετε όμως ύπομονή! θά φθάσετε και σείς γρήγορα εις αυτήν τήν ηλικίαν και τότε θά ιδήτε ότι δέν είνε έσχατόγηρος όποιος είνε είκοσι έτων. Λοιπόν ή Άντιγόνη έορτάζει τά γενέθλιά της. 'Επί τή ευκαιρία ταύτη ό κ. Ίωαννίδης δίδει μεγαλοπρεπή χορόν, τού όποιου ήρωίς και βασίλισσα, καθώς λέγουσιν συνήθως, θά είνε ή αγαπητή του θυγάτηρ. Άλλ' αυτό δέν συγκινεί και πολύ τήν Άντιγόνην. Είνε καλή κόρη χωρίς καμμίαν καταιοδοξίαν και αγαπά τόν χορόν, όπως βέβαια θά τον αγαπάτε και σείς, διά τόν χορόν άπλούστατα. Όπωσδήποτε όμως συλλογίζεται τήν ευχαρίστησιν τής ώραίας πολυτελούς ένδυμασίας. Ποία κόρη εις τήν θέσιν της δέν θά τή έσυλλογίζετο; Και άκριβώς τήν ημέραν εκείνην ήτο βέβαια ή καταλληλοτέρα περίστασις; ή Άντιγόνη θά έφορεί διά πρώτην φοράν μίαν θαυμασίαν ένδυμασίαν... Πρέπει να σας είπω έν πρώτοις ότι ή Άντιγόνη δέν ράπτεται εις τās μεγάλας ραπτρίας τού συρμού—πράγμα τή όποτον δέν τήν έμποδίζει να είνε έν δεδυμένη πάντοτε κατά τόν τελευταίον συρμόν. "Εχει άπλούστατα ως ράπτριαν μίαν νεαράν κόρην, άλλοτε συμμαθήτριάν της, τήν όποιαν ή καταδρομή τής τύχης ήνάγκασε τελευταίως να προστρέξη εις τά χεράκια της, — δύο χεράκια όμως τά όποια πραγματικώς έκαμνον θαύματα! Και όμως όταν τήν προσέλαβεν ή Άντιγόνη, δέν είχε καμμίαν πεποίθησιν ότι ήτο τόσοσν ικανή. Τήν προσέλαβεν εύθως άμα έμαθεν ότι είχεν άνάγκην εργασίας, εύτυχής λογιζομένη διότι ειμφορούσε να της κάμη καλόν, να τή βοηθήση... Η κόρη αυτή ώνομάζετο Μαρίκα Άργυρίου. Σας είπα όμως ότι ή Άντιγόνη δέν μετενόησε ποτέ δι' αυτό. Η ράπτριά της, φύσει έπιτηδεία και καλαισθητος, απέκτησε μετ' όλίγον και πείραν, ένέδου δέ τήν αγαθήν της πελάτιδα όπως δέν ήτο ένδεδυμένη καμμία από τās φίλας της, αι όποιαί εξώδευαν τά διπλάσια εις τά μεγάλα ραπτικά καταστήματα. Η Μαρίκα έχει και έν άλλο μέγα προτέρημα' είνε πολύ άκριβής—και ραπτρίας άκριβείς δέν συναντά τις καθημέραν, δέν είνε έτσι; δι' αυτό, άν και παρήλθεν ή έκτη ώρα, ή Άντιγόνη είνε ήσυχη διά τή φόρεμά της. Θά έλθη έγκαίρως και έτοιμον εις τή

έντέλειαν, είνε βεβαιότατη. Άλλως τε, έχει πολλές άσχολίας έν τῷ μεταξύ: Να θαυμάση τās άνοθεσίμας πού της έστειλαν— και της έστειλαν πλήθος, και τή βραχιόλι πού της έχάρισε τή πρωί ό πατέρας και τά δώρα που της έκαμαν αι θεαί της, οι θεοί της, οι εξάδελφοι και αι εξάδελφαι, και να αναγνώση τās επιστολάς, τās όποιας έλαβε πανταχόθεν. Πόσον ήσαν καλοί και εύγενείς πρὸς αυτήν! Ό κώδιον κτυπά! Άκόμη μία επιστολή. — Διά τήν Δεσποινίδα! Η Άντιγόνη τήν άποσφραγίζει και εκβάλλει έπιφώνημα δυσαρρεσκείας. "Α! Η επιστολή είνε εκ μέρους τής Μαρίκας Άργυρίου, ειδοποιούσης ότι άδυνατεί να στείλη τή φόρεμα... Η Άντιγόνη άπορρίπτει τήν επιστολήν με άγανάκτησιν. — "Ετσι τα κάμνει πάντα! ψιθυρίζει' μόνον εις αυτήν συμβαίνουν αυτά τά πράγματα. Να τί θά πῆ να έχη κανείς να κάμη με ράπτριαν πού τήν είχε πρώτα φίλην. Καταχράται τήν θέσιν της... Είχαν δικαίον αι φίλαι της... 'Επί τέλους τής τά παραβλέπει κανείς όλα' άλλα διατί αυτή ή ανακρίβεια, και μάλιστα σήμερα; Θά έπροτίμησε να ευχαριστήση καμμίαν νεαν πελάτιδα, χωρίς άλλο! Η Άντιγόνη αναλαμβάνει τήν επιστολήν. — "Ω, Θεέ μου! άνέκραξεν, αναγνώσασα όλίγας άκόμη γραμμάς. Η καί' μένη! Δυστυχία! Έξηγούκτισε τήν μητέρα της άρρωστη και ίσως έτοιμοθάνατη. Πήγαινε γρήγορα! είπε πρὸς τόν ύπηρέτην, ό όποιος περιέμενεν εκεί όρθιος τās διαταγās της. — Πού, κυρία; 'Στῆς ραπτρίας; — "Οχι. Πές να ζεύσουν τήν άμαξαν. Θά πάγω εγώ. Μετά έν τέταρτον ή Άντιγόνη εύρίσκετο εις τήν οικίαν τής Μαρίκας. Η γραία μήτηρ της ήτο καλλίτερα. Ό κίνδυνος δέν ήτο τόσοσν μεγάλος, όσον είχαν ύποθέση κατ' αρχάς. Και εύτυχώς δέν είχαν άνάγκην από τίποτε... 'Επέστρεψε κατόπιν εις τήν οικίαν της και έφόρεσε μίαν άλλην έσθήτα χοροῦ, ή όποια άν και δέν ήτο τής ώρας, ήτο όμως πολύ κομψή και πολυτελής. Τί να γίνη! Η τύχη ήθέλησε να της παίξη καλόν παιχνίδιον, από τά συνειθισμένα της. Άλλά δέν κατώρθωσεν άλλο, παρά να της δώση άφορμήν να δείξη άκόμη μίαν φοράν τήν αγαθήν της καρδίαν. Και μήπως με τήν παλαιάν έσθήτα δέν διεσκεδάσεν εις τόν ώραϊον χορόν ως άν είχε τήν νεαν; ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΗΑΙΝΑ

[ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΩΘΗΡΙΟΝ ΜΥΘΟΝ]

"Η ξακουστή Άλεξάντρα 'ς τή "Αργος πρώτ' ύψάντρα πολύ εργατική, τήν ώρα πού ελαλοῦσε ό πετεινός, ξυπνούσε τής δοῦλες βιαστική, πριν τάστρωάκια ούδύσουν τόν ύπνο τους ναφίδουν, να τρέξουν 'ς τάργαλειά. Μ' αυτές γιά να γλυτώσουν, 'ς τόν ύπνο να το στρώσουν και ναχουν τεμπελαία, τόν πετεινὸ άρπάζουν, μεσάνυχτά τον σφάζουν 'ς τήν ίδια του φωλιά. Μ' άντι ναναπαυθοῦνε, άλλοι τους! θά' περνοῦνε χειρότερη ζωή. Γιατ' ή κυρά τους τώρα, μη ξεύροντας τήν ώρα, ξυπνάει πιό πρωί. I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΘΑΙΒΕΡΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Δέν είξεύρετε τί έμαθα, τί έμαθα πρὸ όλίγου!... Άκόμη δέν ήμπορώ να συνέλθω... Είμαι άνω-κάτω... Η μικρά... όχι δέν θά σας είπω τόνόμα της — ένα κοριτσάκι χαριτωμένο, πού όλος ό κόσμος το αγαπά, καλόν, φιλόπονον, εύπειθές, ένα κοριτσάκι πού τόνόμα σχεδόν τέλειον — τί κάμνει νομίζετε; Να! χωρίς τήν άδειαν τής μητέρας πέρνει λιχουδιές από τόν μπουφέ. Δέν είνε πολλές ήμέρες πού εύρίσκετο με τήν μητέρα της εις τήν τραπεζαρίαν και έκαμνε τή άγγλική της θέμα. 'Εφαίνετο όλη ευθισμένη εις τήν εργασία της, έζήτηει εις τή λεξικόν τās λέξεις που δέν ήξευρε, έσκέπτετο καλά πριν γράψη κάθε φράσιν, έπρόσεχε πολύ εις τήν ορθογραφίαν, τέλος πάντων ειργάζετο όσω τή δυνατόν καλλίτερα, όταν ή ύπηρέτρια εισήλθε να είπη εις τήν κυρίαν της ότι έπρεπε να υπάγη να 'δη κάτι τι εις τή δωμάτιόν της. Μόλις ή μητέρα της εξήλθεν, ή μικρά κόρη άφησε τήν γραφίδα με μεγάλην άταραξίαν, ως να το είχε προσχεδιασμένον, έσκηώθη, διηθύθη πρὸς τόν μπουφέ—ή άν θέλετε έλληνικά πρὸς τή ψ ο φ υ λ α κ ι ο ν, — και άνοιξε σιγά-σιγά τήν θύραν του... "Ητο έτοιμη να βάλη τή χέρι μέσα 'ς ένα πιάτο, όταν ένας κρότος εις τή πλησίον δωμάτιον

τήν έκαμε να διασάη και να ξανακλείση τόν μπουφέ. "Αφ' οῦ εγίνεν ήσυχία, άνοιξε πάλιν τήν θύραν, εδιάλεξε τή μεγαλύτερον δαμάσκηνον από τή βάζον τής κουμπόστας, άρπαξε γρήγορα — γρήγορα δύο κουραμπιέδες από ένα πιάτο, άθησε τήν θύραν να κλείση και έτρεξε ναλαθή τήν θέσιν της πρὸ τής τραπέζης... "Όταν επέστρεψεν ή μητέρα, τή δέν δαμάσκηνον είχε καταδροχισθή, οι δέ κουραμπιέδες είχαν φυλαχθή βαθειά εις τήν τσέπην. Η μικρά έγγραφεν ήσυχώτατα και ή μητέρα της δέν ύπωπευθη τίποτε. Να τρώγη κανείς λιχουδιές ό,τι ώρα τύχη, έν φ τρώγει εις τή τραπέζι τόσα ώραία και όρεκτικά πράγματα, ω τί λαίμαργος πρέπει να είνε! Ν' άπατά κανείς τήν μητέρα του, ή όποια τού έχει τόσην έμπιστοσύνην, ή όποια τον άφίνει μόνον, ή όποια δέν κλειδώνει τόν μπουφέ ούτε τήν πρωτοχρονίαν πού είνε γεμάτος γλυκύσματα, ω τί κακός; τί κακόπιστος πρέπει να είνε! Άλλά, απ' όλα αυτά, ξεύρεις, μικρά κόρη, τής όποιας δέν θέλω να είπω τή όνομα, τί μ' έλύπησε περισσότερο; Μ' έλύπησεν ή ήσυχία με τήν όποιαν εξανάρχιζες να γράφης, μ' έλύπησε τή ύφος εκείνο τής αθώοτητος τή άπατηλόν, πού κατώρθωσες να προσποιηθής και να δείξης. Και όμως ήσυχη δέν ήσουν μέσα σου! Άν ήσουν πραγματικώς, θά έδάδιζες τόσοσν σιγά πρὸς τόν μπουφέ; θά τον άνοιγες με τόσοσν μεγάλην προφύλαξιν; θά έκοκκίνιζες και θά έτρεμες όταν ήκουσες τόν κρότον; και επί τέλους θά κατεβρόχιζες εκείνο τή δαμάσκηνον γρήγορα — γρήγορα και στρέφουσα τήν κεφαλήν δεξιά και άριστερά τόσοσν άνησυχως; Τό ήξευρες λοιπόν ότι έκαμνες καλόν, ότι έκαμνες έγκλημα; Θά μου πης ίσως ότι δέν το ήξευρες ότι είνε τόσοσν καλόν πρῶγμα. "Εστω! Μία κόρη αναθετραμμένη ως σύ, θά ήτο τῷ όντι άνίκανος να διαπράξη μίαν τόσφ κακήν πράξιν έν γνώσει και έκουσίως. Άλλά πώς λοιπόν να όνομάσωμεν εκείνην που έκαμες σύ; Να σου το είπω καθαρά και ξάστερα: όταν πέρνη κανείς πρῶμα που δέν είνε ιδικόν του, κ λ ε π τ ε ι, ούτε πολύ ούτε όλίγον! Θά διαμαρτυρηθής, θά φωνάξης, θά με είπης πολύ άυστηρόν θάντιτάξης ότι τί ήτον δα αυτό που πῆρες: ένα δαμάσκηνο και δύο κουραμπιέδες. Ναί μάλιστα! δέν ήτο τίποτε, τή παραδέχομαι. Άλλά τή ξεύρεις ότι κλέπτοντες από μικρά πράγματα, κλέπτοντες τούς γονείς των κατ' αρχάς, οι μεγάλοι, οι άληθινοί κλέπται πού σου προξενούν τόσοσν τρόμον, έμαθον κατόπιν να κλέπτουν πολύ και παντού;

Ίδου πολὺ δυσάρεστα πράγματα, σκληραὶ καὶ σοβαραὶ ἐπιπλήξεις, εἰ ; Ἀλλὰ πρὸς ποίους νὰ τὰς κάμη κανεῖς, ἂν ὄχι πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸ ἀξίζουσι ;

Ἄν ἡ Πρωτοχρονιά πρόκειται νὰ κάμη λαϊμάργους, κοράσια ἱκανὰ νὰ κέρνουν μόνον τῶν ὅ,τι δὲν τοῖς ἀνήκει διὰ νὰ ἱκανοποιῶν τὴν λαϊμαργίαν τῶν, προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ μὴ ἔρχεται ποτε ἡ Πρωτοχρονιά αὐτὴ !

Τὶ λέτε καὶ σεῖς ;

ΛΕΑΝΑΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

Η ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΙΣ

Τὸ δῶμα ἐξοχικῆς τινος οἰκίας ἀντῆχει ἀπὸ ζωγράφου καὶ εὐθύμους φωνάς. Ἐννοεῖ τις ἀμέσως ὅτι δὲν ἐπρόκειτο οὔτε περὶ πολιτικῆς οὔτε περὶ ἄλλης σοβαρᾶς συζητήσεως, μεταξὺ ἀνδρῶν ὠρίμων καὶ σκεπτικῶν. Αἱ φωναὶ ἐκείναι ἦσαν διαυγεῖς, μεταλλικαί, εὐχοί, ἀρμονικαί, νεανικαὶ τέλος πάντων ἀποτόμως ἀντηχοῦσαι καὶ συγχρόνως κυλιόμεναι αἰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ὡς τὰ κύματα ρύακος παρερχομένου ἐν σπουδῇ. Ἐκάστη—θὰ ἦσαν πέντε ἢ ἕξ,—προσεπάθει νὰ γίνῃ ἀκουστή, ὅταν ἤρχετο καὶ συχρὰ πρὶν νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά της. Ἀναμφίβδως ἐπρόκειτο περὶ θέματος πολὺ ἐνδιαφέροντος.

Πολὺ ἐνδιαφέροντος, μάλιστα. Ἐπρόκειτο νὰ μάθωσι τί ἡγάπα καθεὶς περισσότερον.

Ἐμένα, εἶπεν ἡ Εὐρυδική, μάρεσαι νὰ διαβάξω εὐμορφες ἱστορίες !

Ἐμένα, ἀνέκραξεν ὁ Κρίτων, νὰ πηγαίνω περιπάτου καθάλα !

Ἐγὼ, εἶπεν ἡ μικρὰ Ἑλένη ἐρυθριάσα, διότι ἐνόμισεν ἑαυτὴν ὑποχρεωμένην νὰ ἐκφράσῃ τὸν πλέον ἐνδόμυχον στοχασμὸν της—ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶχα μίαν εὐμορφὴν κούκλα ὡς τῆς Πόπης.

Ἐμένα, ἀνέκραξεν ὁ Τόνης, ἀπ' ὅλα μάρεσαι πεῖδ πολὺ τὸ τουφέκι που θὰ μου χάρισῃ ὁ μπαμπᾶς τοῦ χρόνου. Δὲν θὰ φῆσω πέρδικα καὶ λαγὸ. Σάλτσα ποῦ θὰ γλύφετε τὰ δακτυλά σας... νὰ ἰδῆτε ἅμα ποῦ θὰ ἔχω τὸ τουφέκι μου. Ἐγὼ ἀγαπῶ καλλίτερα τὸ περιβολάκι μου, εἶπεν ὁ Τάκης. Δὲν ὑπάρχει πεῖδ εὐχάριστο πρᾶγμα παρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς νὰ μεγαλῶνῃ ὅ,τι ἐφύτευσε καὶ νὰ φυτρῶνῃ ὅ,τι ἔσπειρε... Ἐγὼ κάτω ὠραῖες ἀνεμῶνές που θάνοϊζουσι τῶρα. Ἐρχεσθε νὰ τὰς ἰδῆτε ; θὰ γίνουσι κατακόκκινες...

Ἄλλ' ὁ Κρίτων διεμαρτυρήθη :

κανεῖς ὅλα, ὑπέλαβεν ἡ Εὐρυδική: Ταξιδεύει, κυνηγᾷ, χορεύει, βλέπει τὰ περιεργότερα πράγματα.

—Ναί, μὰ τ'ὰ ψέμματα.

Ἄφ' οὐ πολλὰς φορές γελᾷ καὶ πολλὰς φορές κλαίῃ...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

νην, περιέβαλε διὰ τῶν χειρῶν τὸν λαῖμόν της Πόπης καὶ τὴν ἠσπᾶσθη μὲ ἐν ἐγκάρδιον εὐχαριστῶ.

Ἐἶνε πολὺ εὐγενὲς πρᾶγμα νὰ αἰσθάνεται κανεὶς εὐχαριστήσιν ὅταν προξενῇ τοιαύτην εἰς τὰς ἄλλας, εἶπεν ὁ Κρίτων. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται ἀκριβῶς περὶ τούτου. Πρόκειται περὶ τοῦ εὐχαριστεῖ καθένα, τὸν ἴδιον, τὸν ἑαυτὸν του.

Ἐγὼ δὲν βλέπω γιατί δὲν εἶνε τὸ ἴδιο !

Ὁ Κρίτων ἦτο ὁ νεανίας τῆς συντροφιάς. Ἦτο δεκαπενταετῆς καὶ ὠμίλει ὠραῖα, ἀγαπῶν τὸ ρητορικὸν ὕφος, προπάντων ἀφότου ἤρχισε νὰ παραδίδεται Δημοσθένει. Εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Πόπης προσέκλινε μὲ ὕφος κάπως εἰρωνικόν :

«Περὶφημα ! Ἄλλη ἡδονὴ δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὴν ἀρετὴν. Ἐν τούτοις ὑποστηρίζω καὶ ἐπιμένω ὅτι συγχόμενους τοὺς ὄρους. Ὁμιλοῦμεν περὶ ἡδονῆς, περὶ εὐχαριστήσεως, περὶ προτιμώσεως.

Ἐἶνε θαυμαστὸν νὰ θυσιάζεται κανεὶς, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἡδονήν. Ἡ ἡδονή, ἡ εὐχαριστήσις μας εἶνε τι τὸ ὁποῖον μας ἀφορᾷ προσωπικῶς. Ὁταν κάμνη ζέστην καὶ τρώγω ἕνα παγωτόν, δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα ὡς νὰ το ἔτρωγεν ὁ γείτων μου. Ὁταν καβαλικεύω τὸ ἄλογό μου, δὲν αἰσθάνομαι τὸ ἴδιο πρᾶγμα που θὰ αἰσθανόμουν ἂν το ἐκαβαλικεύεν ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου, διότι τότε θὰ ἐγινόμουν ἐξω φρενῶν... Λοιπόν, δὲν σου ἀρέσει τίποτε ἐσένα ;

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ἄμῃ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐεὐρέτε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δέν τὸ ἀλλάξω οὔτε...

Ο ΚΑΚΟΣ ΜΑΓΟΣ

Μία φορὰ—εἶνε πλεῖα καιρὸς ἀπὸ τότε,—ἕνας κακὸς μάγος ἔκλεψε ἕνα ἀγοράκι καὶ ἕνα κοριτσάκι καὶ τὰ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπηλαῖόν του. Τὴν ἀπαισίαν τέχνην του τὴν εἶχε μάθῃ ἀπὸ ἐν βιβλίον μαγείων, τὸ ὁποῖον εἶχε καὶ ἐφύλττεν ὡς τὸν πολυτιμότερόν του θησαυρόν.

Ἀλλὰ ὅταν ὁ κακὸς μάγος ἔφρευε καὶ ἄφινε τὰ παιδιὰ μόνον, τὸ ἀγόρι, τὸ ὁποῖον εἶχε κατωρθῶσθαι νὰ εὕρῃ τὸ κλειδί ἐδιάβαλε κρυφὰ τὸ πολυτίμιμον βιβλίον.

Σπανίως ὁ μάγος ἄφινε τὰ παιδιὰ νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὸ σπηλαῖον. Τὰ ἐκράτει ἐκεῖ αἰχμάλωτα διὰ νὰ τὰ προσφέρῃ ἀργότερα θυσίαν καὶ ὀλοκαύτωμα εἰς τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα. Ἐν τούτοις μίαν

ἡμέραν ποῦ ὁ μάγος εἶχε φύγῃ πολὺ ἐνωρίς, τὸ ἀγόρι εἶπε εἰς τὴν ἀδελφὴν του :

«Νὰ καιρὸς νὰ φύγωμεν. Ὁ κακὸς ἀνθρωπὸς ποῦ μας κρατεῖ φυλακισμένους, δὲν εἶνε ἐδῶ. Ἄς φύγωμεν λοιπὸν καὶ ἄς τρέξωμεν ὅσον βαστοῦν τὰ πόδια μας.»

Εἶπε, τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χερί καὶ ἔτρεξαν μαζὶ ὅλην τὴν ἡμέραν.

Τὸ μεσημέρι ἐπέστρεφεν ὁ μάγος καὶ εἶδε ὅτι ἔλειπαν τὰ παιδιὰ. Ἦνοιξε τὸ μαγικὸν του βιβλίον καὶ ἔμαθε πρὸς ποῖον μέρος εἶχον διευθυνθῆ.

Ἦρχισεν ἀμέσως νὰ τρέξῃ πρὸς καταδιώξιν των καὶ καθὼς εἶχε μεγάλη ποδάρια, δὲν ἤργησε νὰ τὰ φθάσῃ. Τὰ παιδιὰ ἤκουσαν ἀπὸ πίσω των τὴν φωνὴν του καὶ τὸ κοράσιον κατατρομαγμένον, εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν του :

«Ἀδελφέ, ἀδελφέ, ἐχάθηκαμεν ! Ὁ κακὸς ἀνθρωπὸς μᾶς ἔφθασε καὶ φαίνεται πολὺ θυμωμένος.»

Τότε ὁ μικρὸς ἐνεθυμήθη τί εἶχεν ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βιβλίον ἐκεῖνο... Ἐπρόφερε μίαν λέξιν μαγικὴν καὶ ἀμέσως ἡ ἀδελφὴ του μετεμορφώθη εἰς ψάρι, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐγίνε μίαν μικρὰ λίμνην, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ψάρι ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ.

Ὅταν ἔφθασε πλησίον τῆς λίμνης ὁ μάγος ἐνόησεν ὅτι τοῦ εἶχαν κάμῃ μάγείας καὶ ἐφώναξε πλήρης θυμοῦ :

«Σταθῆτε καὶ τώρα ἐγὼ θὰ σας δεῖξω !»

Καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ σπηλαῖόν του νὰ φέρῃ δικτυα διὰ νὰ πιάσῃ τὸ ψάρι. Ἀλλὰ ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐγίναν ἐν τῷ μεταξύ πάλιν ἀνθρωποὶ, ἐκρύφθησαν, ἐκοιμήθησαν καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Ὅταν ὁ μάγος ἐπανῆλθε μὲ τὸ δικτυ, δὲν εὕρε πλέον λίμνην, ἀλλὰ ἕνα πρᾶσινον λειβάδι καὶ ἐν μικρὸν ἔλος εἰς τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ πιάσῃ, ἂν ἤθελε, βατράχους, ἀλλ' ὄχι καὶ ψάρια...

Ἦρχισε πάλιν ἀμέσως νὰ κυνηγᾷ τὰ παιδιὰ καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας σχεδὸν τὰ ἔφθασε. Τὰ παιδιὰ ἤκουσαν πάλιν τὴν θυμωμένην φωνὴν του.

«Ἀδελφέ ἀδελφέ ! εἶπε τὸ κοριτσάκι, ἐχάθηκαμεν. Ὁ κακὸς ἀνθρωπὸς εἶνε πάλιν ἀπὸ πίσω μας !»

Ἀλλὰ τὸ ἀγόρι ἐπρόφερε πάλιν μίαν ἀπὸ τὰς λέξεις ποῦ τον εἶχε μάθῃ τὸ μαγικὸν βιβλίον καὶ ἀμέσως μετεμορφώθησαν, αὐτὸς μὲν εἰς ἐκκλησίαν ἢ δὲ ἀδελφὴ του εἰς ἀγίαν Τράπεζαν.

Ὅταν ὁ μάγος ἔφθασε πλησίον τῆς Ἐκκλησίας, ἐνόησεν τὴν μαγείαν καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ φεβερίζῃ : «Ἄφ' οὐ δὲν μπορῶ νὰ σας πιάσω, θὰ σας βάλω φωτιά καὶ θὰ σας κάμω στάκτη !»

Καὶ ἐγύρισε εἰς τὸ σπηλαῖόν του νὰ φέρῃ φωτιά. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως τὰ

παιδιὰ ἀνέλαβον τὴν πρώτην μορφήν των, ἐκρύφθησαν, ἐκοιμήθησαν καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Ὅταν ὁ μάγος ἐπέστρεψε μὲ τὴν φωτιά, ἐσκόνησε ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον. Ἐξάλλος ἀπὸ θυμόν, ἔτρεξε πάλιν κατὰ τῶν παιδιῶν.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας τὰ ἔφθασε... Διὰ τρίτην φορὰν τὸ κοριτσάκι ἐφώναξεν ὅτι ἦσαν χαμένοι· ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ παι-

δίον ἐπρόφερε τὴν μαγικὴν του λέξιν καὶ ἐγίναν αὐτὸς μὲν ἄλωνι, ἡ δὲ ἀδελφὴ του ἕνα στυρὶ σιτάρι ἐπάνω ἔς τὸ ἄλωνι.

Ἀμέσως ὁ κακὸς μάγος μετεμορφώθη εἰς μαῦρον πετεινὸν καὶ ἔτρεξε γρήγορα-γρήγορα πρὸς τὸ σιτάρι διὰ νὰ το φάγῃ. Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἐγίνεν ἄλωπῆξ, ἔτρεξεν ἐπάνω εἰς τὸν μαῦρον πετεινὸν καὶ τον κατέφαγε.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 44ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 6 Μαΐου ε. ε. πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλακίοις τῶν μινῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ε. ε. δημοδευθειῶν 373 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

- Πρῶτον βραβεῖον Κωνσταντῖνος Λαδόπουλος, 274.
Δεύτερον βραβεῖον : Ἀττικὴ Νύξ, 243.—Καλλιόπη Γ.Γαλάτῃ, 218.
Τρίτον βραβεῖον : Οὐρανία Σ. Θεοδωρίδου, 201.—Μεγάλη Ἄρκτος, 182.—Τόξον τοῦ Φοῖβου, 168.
Ἐπαινος : Νικόλαος Παναγιωτόπουλος, 143.—Τολμηρὸς Ναύτης, 131.—Ἐσπερος, 102.—Γ. Ἀναστασιάδης, 95.
Εὐφημὸς μνεῖα : Ἀκάνθιος Στέφανος, 80.—Κορυφὴ τοῦ Ὑμητοῦ, 76.—Φανὴ Παπαδάκη, 57.—Θηβαῖος, 49.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

(12 ἕως 15 ἐτῶν)

- Πρῶτον βραβεῖον : Λυκούργος, 237.
Δεύτερον βραβεῖον : Γρηγόριος Παπαφλέσσας, 220.—Ὀλυμπιονίκης, 207.
Τρίτον βραβεῖον : Ταπεινὸν Ἴον, 173.—Ἰουλίττα Π. Θεοφυλάκου, 166.—Ὠραία Κέρκυρα, 152.—(Θρασύβουλος Θ. Ζωϊόπουλος, ἔχων λύσεις 174, τίθεται ἐκτὸς διαγωνισμοῦ ὡς τυχὼν ἤδη τοῦ τρίτου βραβεῖου τῆς μεσαίας τάξεως εἰς τὸν 43ον διαγωνισμόν).
Ἐπαινος : Σφίγξ, 131.—Ἐλπίς Ἀναστασιάδου, 117.—Μικρὸς Εὐρυτάν, 114.—Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, 125.—Εἰρήνη Πεταλά, 112.—Μάρκος Δυρῆλιος, 98.—Ἰωάννης Δημητρίου, 76.
Εὐφημὸς μνεῖα : Διάττων Ἀστὴρ, 48.—Εὐτυχὴς Ὀνητή, 42.—Καρδερῖνα, 40.—Γεώργιος Π. Γεωργιάδης, 39.—Στέφανος Λυμπερόπουλος, 39.—Ἑλένη Πρεβεδούρου, 38. Κορυδαλός, 38.—Οὐρανία Σ. Δεσύλλα, 38.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

(11 ἐτῶν καὶ κάτω)

- Πρῶτον βραβεῖον : Ἀνδρέας Κολιαλέξης, 116.
Δεύτερον βραβεῖον : Εὐαίσθητος Καρδία,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Έρχονται, έρχονται δλονέν, ένα-ένα, δύο-δύο, πολλά μαζί, έρχονται εις τὸ Γραφεῖόν μου τὰ Δελτία τῆς ἐγγραφῆς, τὰ ὅποια ἐστειλάμεν μετὰ τὸ προηγουμένον φυλλάδιον...

Σὺ ἐστάλησαν τὰ φύλλα πού μου ἐζητήσας, Λευκὸν Ρόδον. Ἡ ἐπιστολὴ σου ὅλη εὐωδιάζει ἀπὸ τὸ ζῶμα σου, ἂν καὶ τὴν ἔγραψες ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν ὀμίχλην...

Δὲν ἐξεδούθησαν ἀκόμη τὰ φυλλάδιά σου περμιμένοι, Φοῦντι ἀγαπητέ! θὰ ἐκδοθῶν γρήγορα καὶ θὰ τα λάβῃς. Ἡ ὑπόμνη εἶνε τῶσον πολὺ...

Σὺ ἐστεῖλα τὸν 15ον καὶ 16ον τόμον, Διτὴ Λογιωτάτου. Συλλυπητήρια καὶ ἐκ μέρους μου εἰς τὴν ἀγαπητὴν Ἑλπίδα...

Ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις νὰ μου στείλῃς Λευκὴ μου Βιολέττα. Αὐταὶ πού μου ἐστειλές εἶνε πολὺ γνωσταί. Καὶ μὴ λησμονῆς νὰ σημειώ- νῃς μαζί καὶ τὰς λύσεις των...

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ ὠραῖά σου καὶ εὐγενῆ πατριωτικὰ αἰσθητά, Χοιρινὴν Τυμφοστέ (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ κρατήσῃς)...

Ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις νὰ μου στείλῃς Λευκὴ μου Βιολέττα. Αὐταὶ πού μου ἐστειλές εἶνε πολὺ γνωσταί. Καὶ μὴ λησμονῆς νὰ σημειώ- νῃς μαζί καὶ τὰς λύσεις των...

Ἐνα φίλκι ἐκ μέρους μου καὶ τὴν μικρὰν μου φίλην Μεταξίαν πού τὴν ἔχει ἐνθουσιάζῃ ὁ Ἐπιταβουσίσιος Δράκος...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 17 Ἰανουαρίου.

950. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις διττῶς ἐκπερομένη. Ὅπου τὸ δεύτερον κρατεῖται μὲν ἡ λύπη μένει. Καὶ σκευὸς τῆς μαγευτικῆς τῶ συνόλου σημαίνει.

951. Στοιχειογράφος.

Διῶξ γὰ καὶ βάλε γὶ καὶ ἀμέσως θὰ γενῆ ἕνας γέρον σεβαστός αὐτοκράτωρ ἑακουστός.

952-954. Περιφράσεις

Ποῖα τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλοῦ- μένα κύρια ὀνόματα;

- 1. Ἡ βασιλεὺς τοῦ Ἀδρια.
2. Ὁ Δημοσθένης τῶν Ῥωμαίων.
3. Ὁ ζωγράφος τῶν βασιλέων καὶ βασιλεῦς τῶν ζωγράφων.

955. Γωνία.

Γ + + + + = Μυστήριον
+ Ω + + + = Ἐντομον
+ + Ν + + = Φιλόσοφος
+ Ι + + + = Ἀπόστολος
Α + + + + = Ποιητής

956. Κλειμακωτόν.
Νάντικατασθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς τὸ δεξιὸν σκέλος νάναγινοσκαται τόνομα θεοῦ...

957-958. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

- 1. Πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀγνήν τὴν ψυχὴν.
2. Τοῦ σίτου οἱ κόκκοι ξεραίνονται καὶ ὕστερον ἀλωνίζονται.

959-942. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνός οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

- Ἄρκτος, ἐπρά, ναῖας, Ρῆσος.
945. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῆ γινωμικὸν ἐκ δύο λέξεων ἀποτελούμενον:

Νέος, πάντες, γέρον, ἀποκρίνομαι, μῖσος, καταστροφή, τύχη, ἄλλοτριον, λαμβάνω, διαφέρω, χαμηλός.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1. Ἐ.

831. Τιμήθος (τιμῶ,θός).—832. Γῆρας, ἦρα.—833. Ἀρχων, χάριον.—834. Τὸ στοιχεῖον Α.—835. Ἀθῆναι.—

836. X Π Ε Ρ Π Ω Λ Ο Σ X Ε Λ Ι Δ Ω Ν Ρ Ο Δ Ε Α Σ Ω Α Ν

838. ΜΑΧΗ (ἈνδροΜΑΧΗ) ΑΔΗΕ (ΔημΑΔΗΕ) ΧΗΡΑ (βρέΧΗΡΑ) γαδαιὸς ΗΣΑΥ (ΗΣΑΥρα)

840. Θάναξιζόμεν 40 ὀκάδας τῶν 80 λεπτῶν καὶ 80 ὀκάδας τῶν 50 λεπτῶν.—841-842 1. Ἰταλία. 2. Δανία. 3. Ἑλλάς.—844-848. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων σκ, αἱ δὲ σχηματίζονται λέξεις εἶνε σκύρος, κισσός, Κροῖσος, σκότος, ράκος.—849. Νόει καὶ πράττε (Νύξ, ἠμοιότης, ἔρχομαι, ἱερωμένοι, κακία, ἄδικος, ἴδιος, πρῶτος, ῥωμαλεός, ἀδειάζω, τίμιος, τέλος, ἔνοχος).—850. ΖΕΥΣ, ΑΡΗΣ (1, Ζῆς: 2, ΕαΡ. 3, ὙλακΗ. 4, ΣάμοΣ).—851. Φυλάττου ἀπὸ τὸν ψεύστην καθὼς ἀπὸ τὸν κλέπτην καὶ ληστήν.—852. Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λελ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς
Ἐν Ἀθήναις τὴν 16-23 Δεκεμβρίου 1895 Ἐτος 17ον.—Ἄριθ 50-51

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια ἴδε σελ. 345]

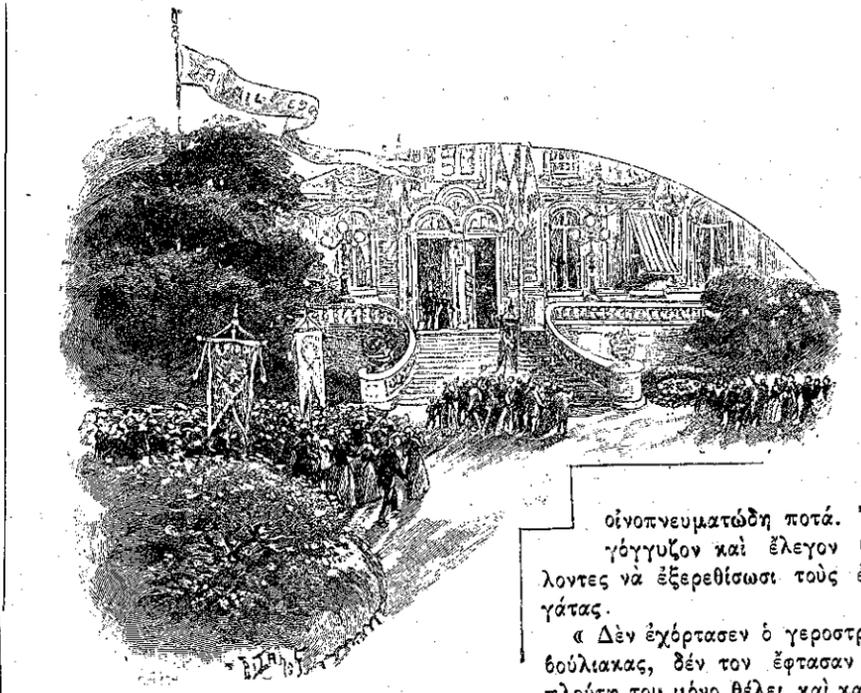
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΘ'

Πρὸ τριάκοντα ἀκριβῶς μηνῶν, Κυριακὴν τινὰ ἡμέραν λαμπροτάτην, εἶχεν ἔλθῃ ἡ Πετρίνα εἰς Μαρωκοῦρ ἑλεεινὴ καὶ ἀπελπὶς, ἐρωτῶσα ἑαυτὴν τί ἐμελλε ναπογίνη.

Καὶ σήμερον εἶνε ἡ ἡμέρα λαμπροτάτη, ἀλλ' οὔτε ἡ Πετρίνα οὔτε τὸ χωρίον ἔχουσι ὁμοιότητά τινα πρὸς τὴν τότε κατάστασιν αὐτῶν.

Ἐκεῖ ἔνθα ἡ Πετρίνα ἐκάθισε περίλυπος περὶ τὸ τέλος τῆς πρώτης ἡμέρας, ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ μικροῦ δάσους τοῦ στέροντος τὸν λόφον, προσπαθοῦσα νὰ πληροφρηθῆ τί ἦτο τὸ χωρίον ἐκεῖνο καὶ τὰ ἐργοστάσια τὰ ἐξαπλούμενα κάτωθεν αὐτῆς ἀνα τὴν πεδιάδα, ἐκεῖ σήμερον κτίζεται νοσοκομεῖον εὐάερον, ἔχον θῆαν λαμπρὰν καὶ ὑπερκεῖμενον ὀλῆς τῆς χώρας, ἐν ᾧ θὰ νοσηλεύονται οἱ ἐργάται τῶν ἐργοστασίων τοῦ κ. Βουλφράν οἱ κατοικοῦντές τε καὶ οἱ μὴ κατοικοῦντες ἐν Μαρωκοῦρ.

Παρὰ τὴν κυρίαν εἴσοδον τῶν ἐργοστασίων, ἐκεῖ ἔνθα ὑπῆρχον πρότερον αἱ ἄθλια τρωγλαί, αἱ κατοικοῦμεναι ὑπὸ ἑλεεινῶν γυναικῶν ὡς τὴν Τιμπούρκαιαν, αἵτινες ἐφύλαττον τὰ μικρὰ παιδία τῶν ἐργατριῶν, νῦν εἶνε φκοδομημένοι τὸ Ἀσυλοῦ τοῦ κ. Βουλφράν, ἔχον τὴν πρόσοψιν κατὰ τὸ ἡμισυ μὲν ῥοδόχρου κατὰ τὸ ἡμισυ δὲ κυανῆν. Ἦσαν δὲ εἰς αὐτὸ δεκτὰ τὰ παιδία τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν τοῦ κ. Βουλφράν, ἐτρέφοντο καὶ ἀνετρέφοντο δωρεὰν μέχρι τῆς ἡλικίας τριῶν ἐτῶν. Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ χωρίου ὑπάρχει σειρὰ οἰκοδομημάτων νεοκτιστῶν. Καὶ τὰ μὲν ἰσόγεια εἶνε ἐστιατόρια, οἰνωπωλεῖα, ἐδωδιμοπωλεῖα, τὰ δὲ ἀνώγεια εἶνε οἰκήματα χάριν τῶν ἀγάμων ἐργατῶν, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. Ὀκοδόμησε δὲ αὐτὰ ὁ κ. Βουλφράν καὶ ὤρισεν ὡς ἐνοίκιον μὲν ἐκάστου ἰδι-

Κατὰ τὴν τάξιν τῆς τελετῆς παρήλασε τὸ πλῆθος (Σ.356).

αἰτέρου δωματίου μηνιαῖον φράγκα τρία, τιμὴν δὲ τοῦ γεύματος συνισταμένου ἐκ ῥοφήματος ὁ ἐστὶ σ ο ὕ π α ς, ψητοῦ ἢ ἄλλου τινὸς φαγητοῦ, ἄρτου καὶ ποτοῦ λεπτὰ ἐβδομήκοντα. Οὕτω πως δὲ οἱ ἐργάται εἶχον τὴν ὑγιείαν των καὶ τὴν ἡσυχίαν των. Μέγα δὲ μέρος τῶν ἀπεράντων κήπων τοῦ κ. Βουλφράν μετεσκευάσεν εἰς δημόσιον κήπον ἵδρυσεν δὲ ἐν αὐτῷ γυμναστήριον, σκοποβολὴν ποδηλατοδρόμιον, διάφορα γυμναστικά παιγνίδια, ἱστοὺς, αἰώρας, θέατρον νευροσπάστων, ἐξέδραν τῆς μουσικῆς κ λ π. Συνήρχοντο δὲ εἰς τὸν κήπον τοῦτον κατὰ τὰς ἑορτὰς οἱ ἐργάται πάντων τῶν ἐργοστασίων καὶ τῶν πέντε χωρίων, συνδιεσκεδάζον, συνείπαζον καὶ οὕτω πως συνεδέοντο φιλικῶς πρὸς ἀλλήλους. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δυσηρεστήθησαν τὰ μέγιστα οἱ πρόφην ἐνοικιάζοντες τὰς τρωγλας των εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ οἱ κάπηλοι οἱ ποτίζοντες αὐτοὺς ὄλαβερὰ

οἰονπνευματώδη ποτά. Ἐ- γόγγυζον καὶ ἔλεγον θέ- λοντες νὰ ἐξερεθίσωσι τοὺς ἐρ- γάτας.

« Δὲν ἐχόρτασεν ὁ γεροστρα- βούλιακας, δὲν τον ἔφτασαν τὰ πλοῦτη του, μόνον θέλει καὶ καλὰ νὰ ἀφανίσῃ καὶ τὸ φτωχὸ τὸ λαὸ ; Ἐχασε τὸν ὑγιό του, τοῦ τον ἐπῆρε ὁ Θεός, καὶ αὐτὸς δὲν ἔβαλε γνῶσι, δὲν ἔχει καρδίαν αὐτὸς ὁ ἄνθρω- πος ; Καὶ ὄλα αὐτὰ θαρρεῖτε πῶς τα ἔκαμε γιὰ τὸ καλὸ σας ; κακομοιρηδές μου, δὲν το καταλάβατε ὅτι πως θέλει νὰ σας κλέψῃ μετὰ τὸ ἓνα χερί, ὅτι σας δίνει μετὰ τὸ ἄλλο ;

Ἄλλ' οἱ ἐργάται δὲν ἤκουον τοὺς συ- κοφάντας τούτους, διότι ἔβλεπον ὅτι ἐ- κοιμῶντο ἦδη ἐντὸς ἀνθρωπίνων δωμα- τίων καὶ ἔτρωγον καλὴν καὶ ὑγιεινὴν τροφήν, δαπανῶντες πολὺ ὀλίγα. Ἐδό- ξαζον δὲ τὸν Θεὸν δέομενον ὑπὲρ τῆς ὑγιείας τοῦ γηραιοῦ προστάτου των.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ κ. Βουλφράν δὲν ἤρεσκον αἱ μεταρρυθμί- σεις αὐταὶ ἔλεγον δὲ πρὸς ἀλλήλους:

« Μὰ τί ὄργῃ Θεοῦ ! Τὰ ἔχασεν ὁ γέρος ; Ἐτρελλάθη ; Θελεῖ καὶ καλὰ νὰ ἀφανίσῃ τὴν περιουσίαν του καὶ νὰ μεί- νῃ χωρὶς πόρον ζωῆς ; Τάχα δὲν εἶνε καλὸν νὰ του ἀφαιρέσωμεν τὴν διαχεί-

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ—ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν—προσφέρονται οἱ ἐξῆς 16 τόμοι τῆς «Διαπλά- σεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, παλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.
Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐξῆς ἔξ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.
Γ'.—Φράγκα 10 τιμάται ὁ 10ος τόμος.
Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.
Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἕκαστος κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων 92, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποιικιλῆς, ἐξ-

χως ἐπαγωγῶν, μορφωτικῆς καὶ διδασκτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα :
Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ.—Οἱ τρεῖς μι- κροὶ Σωματοπόυλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἦρω, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11ῳ.—Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερθάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Διαιτεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ.—Ἡ Γυ- φτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ.—Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῳ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ.—Ὁ Μι- κρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβιν- σῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.
Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (Λεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπι- στολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν : Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. Εἰς Ἀθήνας.